

Kapitel 13: Kæreste og angst for at binde sig

Jeg mødte Henrik halvandet år efter, min mor var død.

Under vores første dates var jeg meget opmærksom på ikke at tale for meget om min mor. Hendes død fyldte stadig utroligt meget i min bevidsthed, men jeg nævnte kun hende, og hvor svært det sidste halvandet år havde været, ganske kort, fordi jeg ikke ville have ham til at tro, at jeg var skør. Han var godt nok uddannet psykolog, men der måtte alligevel være grænser for, hvad man kunne mene, var normalt, tænkte jeg.

Da vi havde set hinanden tre gange, sagde han, at han ikke syntes, vi skulle ses mere – i hvert fald ikke som kærester.

Han har siden fortalt mig, at en af grundene til, at han gjorde det, var, at jeg virkede utrolig skrøbelig og ikke som en pige, man skulle indlade sig med, hvis man ikke var 110 procent sikker - hvilket man jo sjældent er efter tre dates. Det irriterede mig grænseløst, fordi jeg netop havde gjort så store anstrengelser for at virke stærk.

Vi endte dog med at finde sammen igen nogle uger senere og blev hurtigt "rigtige" kærester.

Det var dejligt, men også skræmmende. Jeg havde meget svært ved tanken om, at jeg nu var i gang med at indlede et forhold til én, som i teorien kunne forsvinde ud af mit liv fra den ene dag til den anden. Tre små ord, "jeg slår op", ville være nok til, at endnu et menneske, jeg holdt af, forsvandt fra mig.

Derfor sagde jeg i begyndelsen flere gange til ham, at han gerne måtte gå fra mig, men så skulle han gøre det NU. Det er en ærlig sag at bryde et forhold, men han skulle vide, at hvis han valgte at fortsætte med mig, så var det ikke en mulighed. Jeg kunne ikke overskue tanken om at knytte endnu et nært bånd, som blev brudt imod min vilje.

Bagerst i min hjerne ved jeg selvfølgelig godt, at det ikke er sådan, det fungerer; at hvis han en dag beslutter sig for at gå, forhindrer mine krav om edsaflæggelser ham ikke i at gøre det. Men hvis jeg helt selv kunne bestemme, ville jeg få ham til at skrive under på en fuldstændig og total uopsigelig kontrakt, som bandt ham på hænder og fødder til at blive hos mig resten af livet - og vi taler ikke uopsigelig som i en vielsesattest, men som virkelig uopsigelig.

Hver gang jeg er gået i selvsving med mit: "Du må aldrig gå fra mig, du skal love, at du aldrig gør det," har han heldigvis svaret, at det gør han aldrig. At han elsker mig, og at vi skal være sammen resten af livet. De løfter har været helt afgørende for, at jeg har turdet fortsætte vores forhold. Selvfølgelig ved jeg godt, at ingen mennesker for alvor kan love det, men hvis han havde sagt: "Hold nu op med a tværes så fjollet" eller "Jeg kan jo ikke love, at jeg bliver til verdens ende", havde vi helt sikkert ikke været kærester i dag, for jeg havde brug for, at han stolede endnu mere på vores forhold, end jeg selv gjorde.

Mine oplevelser med at miste mine forældre spiller også en rolle i vores dagligdagsforhold.

Hvis Henrik nævner en lille ting, han ikke er tilfreds med i vores forhold - for eksempel at jeg roder for meget - reagerer jeg ofte meget kraftigt. I mine ører bliver hans: "Jeg synes, at du roder for meget" til "Jeg synes ikke, at du er god nok at leve sammen med, det kan være, at jeg går fra dig".

Som regel reagerer jeg efter devisen "det bedste forsvar er et angreb". Jeg tænker ikke, men skyder bare fra hoften med alt, hvad jeg har af argumenter for at få hans "angreb" skudt i sænk, så situationen ikke når at udvikle sig til noget farligt.

Efter nogle minutter kan jeg som regel se, hvorfor jeg reagerer, som jeg gør, og så taler vi om, at det ikke handler om, at han er grundlæggende utilfreds med mig eller vores forhold. Derefter kan vi så diskutere dét, han egentlig gerne ville sige.

Mine advarselsslamper kan også begynde at blinke, hvis han siger, at han trænger til en whisky på en hverdag. Jeg ved godt, at bare fordi min far var alkoholiker, er det ikke ensbetydende med, at alle mænd bliver det, men angsten mærker jeg alligevel.

Sammen scene udspiller sig, hvis han flere dage i træk klager over, at han har ondt et sted. Så går der sjældent længe, før jeg tænker på min mor og udsteder en dom om uheldelig kræft over for ham, ligesom jeg indimellem kan blive panikslagen, når han skal køre i bil, for at han skal blive dræbt i en trafikulykke som min farfar.

Alt, hvad jeg har af skræmmeeksempler, bliver projekteret over på ham, fordi jeg er så bange for, at han skal forsvinde fra mig.

I begyndelsen af vores forhold forsøgte jeg at holde den slags tanker for mig selv, men jeg har erfaret, at det eneste, der får dem til at blegne, er at tale om dem. Og heldigvis gider han gøre på mine dommedagsprofetier og tager sig god tid til at forklare mig, at han ikke er som min far eller min mor, og at han ikke er mere udsat for ulykke end alle andre mennesker, bare fordi han er kæreste med mig.

Det er jeg nemlig bange for, at han er. Da min mor døde, fik jeg følelsen af, at alle, der er nær på mig, er mere udsat for at dø, end andre mennesker er. Siden min mor døde, har jeg oplevet flere dødsfald i min familie, og hver gang har jeg følt, at en af grundene til, at de mennesker døde, var, at de var i familie med mig. At Gud, eller hvem der nu bestemmer sådan noget, holder ekstra godt øje med, hvem jeg omgiver mig med, og så går efter dem. Ikke for at være ond, men bare fordi at sådan er det nu engang. Og hver gang der sker noget dårligt, føler jeg, at mine bange anelser bliver bekræftet. Når jeg siger denne tanke højt, kan jeg godt høre, at det er noget, jeg bilder mig ind, men jeg kan alligevel ikke slippe den helt.

Jeg kan selvfølgelig godt blive nervøs for, at Henrik på et tidspunkt får spat af alle mine dommedagsprofetier, men han siger, at det gør han ikke. At han faktisk tager det som en kompliment, at jeg er så bange for at miste ham, fordi det fortæller ham, hvor glad jeg er for ham. Hvis jeg var ligeglad med ham, ville det jo ikke være den store katastrofe, hvis han smuttede.

Heldigvis bliver mine bekymringer mindre, jo længere tid vi er sammen. Den utrygge følelse af ikke at høre til nogen steder bliver en centimeter kortere hver dag, for nu føler jeg, at jeg har én at høre sammen med, og tankerne om, at han skulle gå fra mig, glider også mere og mere i baggrunden.

Kapitlet er gengivet med tilladelse fra forlaget.